№ 6. Warszawa, dnia 15 maja 1922 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARSZAWSKIEGO.

Cena numeru pojedyńczego 285 mk.; Adres Redakcji i Administracji: Urząd Wojewódzki ul. Bielańska 9
Telefon Administracji: 243-35.

BONI CIVIS EST LEGES NOSSE IISQUE OBTEMPERARE.

III.

75.

Rozporządzenie Wojewody Warszawskiego w sprawie ustanowienia cen drzewa budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy.

W wykonaniu Rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dn. 2 stycznia r. b. wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie ustanowienia cen drzewa budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy (Dz. Ust. № 10 poz. 83) i po wysłuchaniu w myśl art. 1 powołanego rozporządzenia opinji Komisji w składzie przez art. 2 tegoż Rozporządzenia przewidzianym, ustanawiam na czas od 1 do 31 maja 1922 r. następujące ceny w markach za 1 m^3 na pniu drzewa budulcowego sosnowego (bez kosztów robocizny).

Przy odległości lasu od stacji kolejowej, kolejki dojazdowej lub rzeki spławnej powyżej 10 kilometrów należy stosować zniżkę w wysokości 10% od poniższych cen.

Klasa grubości wg. średnicy w połowie długości	Sosna — Cena w markach — I klasa miejscowości	Sosna — Cena w markach — II klasa miejscowości	Uwagi
31 cm. średnicy i wyżej	8302,50	6642,—	Mierzy się drzewo w sposób następujący: średnica mierzona w środku kloca (bez kory); jeżeli zaś drzewo owalne, dwa razy mierzone na krzyż w pełnych centymetrach
21 cm. do 30 cm.	6642,—	5313,60	
20 cm. i niżej	4981,50	3985,20	

Powiaty według klas wartości grupuje się w sposób następujący:

Klasa I powiaty: Błoński, Ciechanowski, Gostyniński, Grójecki, Kutnowski, Łowicki, Mińsko-Mazowiecki, Nieszawski, Płoński, Płocki, Warszawski. Włocławski, Skierniewicki, Sochaczewski i Rawski,

Klasa II powiaty: Lipnowski, Makowski, Mławski, Pułtuski, Przasnyski, Radzymiński, Rypiński i Sierpski.

Jednocześnie niniejszem prostuje się omyłkę drukarską w rozporządzeniu Wojewody z d. 4 mar-

ca 1922 r. (Dziennik Urzędowy Województwa Warszawskiego № 3/1922 poz. 32), a mianowicie, cena drzewa grubości 31 cm. średnicy i wyżej w II klasie miejscowości ma wynosić **mk. 5400**, a nie jak mylnie wydrukowano mk. 400.

Warszawa, dnia 19 maja 1922 r.
№ RW. 1059/7/L.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

IV.

76.

Okólnik do Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie paszportów zagr. do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej.

Poniższe przesyłam do wiadomości urzędowego stosowania.

Warszawa, d. 28 kwietnia 1922 r. Nr. AD. 3924/1/I.

Za Wojewodę:
Godlewski.

Ministerstwo
Spraw Wewnętrznych
№ B. B. 3426
Warszawa
dn. 19 kwietnia 1922 r.

Do wszystkich Panów Wojewodów i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Urząd Emigracyjny przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej zawiadomił Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że poszczególne urzędy administracyjne I instancji, opierając się ściśle na brzmieniu reskryptu M. S. Wewn. z dn. 8.VII. 1921 r. № B. B. 3922, wszystkich zgłaszających się petentów o paszporty emigracyjne do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej kierują do tego Urzędu, celem uzyskania poświadczeń na uzyskanie paszportu, względnie na prośby zainteresowanych osób nawiązują z Urzędem Emigracyjnym korespondencję, co do możliwości uzyskania przez daną osobę wizy.

Ponieważ tego rodzaju bezkrytyczne kierowanie wszystkich petentów do Urzędu Emigracyjnego bez badania ich ewentualnych kwalifikacji do uzyskania wizy w drodze wyjątku (poza normą, przyznaną amerykańskim aktem o emigracji) powodowało tylko przysporzenie nieprodukcyjnej pracy temu Urzędowi i równocześnie niejednokrotnie narażało na straty osoby zainteresowane, przeto dla zapobieżenia na przyszłość takiej procedurze Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, celem uzupełnienia powołanego wyżej reskryptu swego z dn. 8/VII 1921 r. № B. B. 3922 przesyła w załączeniu odpisy dwóch komunikatów Amerykańskiego Konsulatu Jeneralnego, szczegółowo wyjaśniające jakie kategorje emigrantów mogą liczyć na uzyskanie wizy mimo wyczerpania ustawowej normy.

Tylko w tych wypadkach, kiedy petent będzie się mógł wykazać kwalifikacjami do zaliczenia go do którejkolwiek kategorji wymienionej w komunikatach kousulatu, należy dla ostatecznego i miarodajnego stwierdzenia tych kwalifikacji kierować go do Urzędu Emigracyjnego. W razie przeciwnym prośby o paszport należy załatwiać odmownie, a osobę zainteresowaną informować, że starania jej aż do czasu trwania amerykańskiej ustawy emigracyjnej są bezcelowe.

Ponieważ równocześnie z wyczerpaniem normy emigracyjnej na Polskę Konsulat Stanów Zjednoczonych w Warszawie zaniechał systemu wydawania numerów i dat stawiennictwa po wizę, a osoby kwalifikujące się do uzyskania wizy z tytułu przynależności do kategorji uprzywilejowanych załatwia bez zachowania specjalnej kolejności i tylko przy stawiennictwie osobistem, przeto poprzednie zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 18.IV.21 r. № B. B. 625 (do Województw Wołyńskiego, Poleskiego i Nowogródzkiego) i dn. 13.VI.21 r. № B. B. 2844) do wszystkich pozostałych Województw i Komisarjatu Rządu w Warszawie) nakazujące w cz. I i II p. a) przygotowane już paszporty przed wypełnieniem rubryki „termin ważności” przesyłać do Urzędu Emigracyjnego dla uzyskania numeru kolejności i daty stawiennictwa po wizę amerykańską, jako nieaktualne, uchyla się. W wypadku wystawienia paszportu do Stanów Zjednoczonych wydaje się go na rękę petentowi w stanie zupełnie wykończonym, a posiadacz sam osobiście zgłasza się po wizę do Konsulatu Amerykańskiego.

Przy wydawaniu paszportów do Stanów Zjednoczonych w trybie określonym p. b cz. II powołanych wyżej reskryptów (przy pośrednictwie upoważnionych do tego organizacji społecznych), paszporty również winny być wypełniane odrazu całkowicie (zaopatrzone przepisanym terminem ważności) i wydawane albo samemu petentowi albo upoważnionemu przedstawicielowi organizacji społecznej.

Zarządzenie niniejsze podać niezwłocznie do wiadomości i wykonania podwładnym urzędom administracyjnym.

Za Ministra:
(—) *St. Urbanowicz* w. r.
Dyrektor Departamentu

Amerykański Generalny Konsulat.

Amerykański Konsulat podaje do wiadomości, iż otrzymał wasz komunikat odnośnie do wiz dla cudzoziemców.

W odpowiedzi przesyła się do uważnego rozpatrzenia okólnik zawierający informację, odnoszące się do przepisów, stosowanych do zgłaszających się po wizy polaków, a uzupełniający normę przyznaną Polsce aktem o imigracji z dnia 19 maja 1921 r.

a) Podania o wizy przyjmuje się w Urzędzie od rosyjskich emigrantów mogących się zaliczyć do następujących kategorji: żon, rodziców ponad 55 lat i dzieci do lat 18.

1) Obywateli Stanów Zjednoczonych, 2) cudzoziemców przebywających obecnie w Stanach Zjednocz. którzy zgłosili się już o obywatelstwo w sposób przewidziany przez prawo, 3) osób wybieranych na obywateli Stanów które służyły w armji lub flocie wojskowej St. Zjednocz. między 6 kwietniem 1917 r. i 11 listopada 1918 r. (obie daty włącznie) i zostały zwolnione w sposób honorowy.

Sekcja 2) wyżej wymienionej grupy obejmuje według oficjalnej interpretacji bliskich krewnych i narzeczonych tych cudzoziemców, którzy podali już prośbę o ostateczną naturalizację.

Do kategorji rosjan zalicza się obywateli Ukrainy i Baltyckich prowincji, nieuznawanych dotychczas przez Rząd Stanów Zjednoczonych.

b) Podania o wizy będą przyjmowane i wysyłane pocztą do Depart. Stan. do kompetentnego załatwienia od wyżej wymienionych emigrantów rosyjskich.

c) Żadne podania o wizy nie będą przyjmowane od emigrantów pochodzenia rosyjskiego nie należących do żadnej z wyżej wymienionych kategorji.

d) Podania powinno składać się osobiście w Sekcji wiz Konsulatu Generalnego Szkolna 2 w Warszawie. Całkowita wpłata za wizę wynosi 10 dol. podług kursu (podania 1 dol. wiza 9).

Ta opłata musi być wniesiona osobiście wyłącznie na ręce kasjera Oddziału wiz. Paszporty i inne dokumenty nie powinny być przesyłane pocztą.

e) Zgłaszający się muszą posiadać paszporty wydane przez Rządy jakim podlegają, ważne na podróż do Stanów Zjednoczonych.

Rosjanie mogą przedstawiać dokumenty, stwierdzające ich tożsamość, wydane przez władze polskie, o ile narodowość i miejsce urodzenia będą dokładnie oznaczone.

f) Ostrzega się emigrantów i ludzi składających podania przed oszustami, tak zwanymi macherami, którzy mogą dowodzić, iż mają wpływy u władz oficjalnych w Warszawie, i na tej zasadzie usiłować wyłudzać pieniądze wzamian za rzekome usługi związane z otrzymaniem wizy.

L. S. Keena
Am. Generalny Konsulat

Amerykański Konsulat Generalny.

Warszawa, Polska, września 10 1921 r.

Z wykazów naszego Konsulatu Generalnego wynika, że polskim obywatelom wydano dostateczną ilość wiz na pokrycie normy przyznanej aktem emigracyjnym z dn. 19 marca 1921 r.

Niżej podane kategorje cudzoziemców są uprawnione do otrzymania wiz i wpuszczenia do Stanów Zjednoczonych pomimo iż norma przyznana danej narodowości została wyczerpana.

1) Urzędnicy państwowi, ich rodziny, towarzysząca im służba, ich personel urzędniczy.

2) Cudzoziemcy, przejeżdżający przez Stany Zjedn.

3) Cudzoziemcy prawnie dopuszczeni do Stanów Zjednoczonych, a którzy później przejeżdżają z jednej części Stanów Zjedn. do drugiej przez przyległe terytorja zagraniczne.

4) Cudzoziemcy, zwiedzający St. Zjedn. jako turyści na pewien okres czasu dla przyjemności lub interesu.

5) Cudzoziemcy, pochodzący z krajów gdzie emigracja została uregulowana zgodnie z traktatami, tyczącymi jedynie emigracji.

6) Cudzoziemcy, pochodzący z tak zwanego zabronionego rejonu Azjatyckiego, jak określa to № 3 Aktu emigracyjnego.

7) Cudzoziemcy zamieszkujący bez przerwy przez rok poprzedzający dopuszczenie do St. Zjednoczonych Kanadę, Nowfundland, Republiki Kubę, Meksyk, miejscowości środkowej i południowej Ameryki lub przyległe wyspy.

8) Cudzoziemcy niżej lat 18, dzieci obywateli amerykańskich.

9) Cudzoziemcy, należący do pewnej uznanej profesji.

10) Cudzoziemcy powracający z czasowej wizyty zagranicą nie trwającej dłużej niż 6 miesięcy.

11) Cudzoziemcy, używani jako służba domowa.

Ostrzega się wszystkich obywateli polskich, iż o ile nie należą do żadnej z wyżej wymienionych kategorji i o ile nie mają dokumentów, stwierdzających ich prawa, składanie podań o wizę konsulatu St. Zjedn. jest bezcelowe do czasu wygaśnięcia obecnego aktu o emigracji, który obowiązuje do 30 czerwca 1922 r.

L. J. Keena
Am. Konsul Generalny

77.

Okólnik (№ 28) do wszystkich Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie nadsyłania sprawozdań rachunkowych.

Zgodnie z § 73 obowiązujących obecnie Przepisów Rachunkowo kasowych (Monit. Pol. № 285 z roku 1921) Starostwa obowiązane są przesyłać Urzędowi Wojewódzkiemu a) co do przychodów: w koncu każdego miesiąca po sprawozdawczym wszystkie dowody kasowe nadsyłane im do dnia 25 każdego miesiąca po sprawozdawczym przez Urzędy Skarbowe wraz z wykazami szczegółowymi Kas Skarbowych i spisami Izb Skarbowych z dołączeniem dowodów rachunkowych, usprawiedliwiających wpłaty sum Skarbowych, b) co do wydatków: do dnia 20 każdego miesiąca przedkładać wyciągi z ksiąg rozchodowych (według wzoru № 19) z dołączeniem dowodów rachunkowych, usprawiedliwiających wydatki, przyczem urzędnicy prowadzący rachunkowość w myśl § 81 tych przepisów są odpowiedzialni nie tylko za prawidłowe prowadzenie czynności rachunkowych lecz i za ścisłe dotrzymywanie terminów w przedkładaniu sprawozdań rachunkowych.

O powyższem była również mowa w tut. reskrypcie z dnia 16 lutego r. b. № 531/I/14 (Dz. Urz. Woj. Warsz. z 1922 r. № 2 poz. 23 ustęp końcowy), gdzie podkreślono współodpowiedzialność urzędników prowadzących rachunkowość w Starostwie za terminowe wykonywanie poruczonych im czynności rachunkowych.

Mimo to jednak nie wszystkie Starostwa stosują się do powyższych przepisów i sprawozdania rachunkowe przesyłają z opóźnieniem, co uniemożliwia Urzędowi Wojewódzkiemu sprawdzenie i sporządzenie w swoim czasie ogólnego z całego okręgu Wojewódzkiego sprawozdania, które z kolei Urząd Wojewódzki winien w ściśle określonych terminach przesyłać władzom centralnym.

Ponieważ wyznaczone terminy dla przesyłania Urzędowi Wojewódzkiemu przez Starostwa omawianych sprawozdań rachunkowych są dostateczne

dla wykonania wymaganych czynności, polecam z całym naciskiem zastosować się przy nadsyłaniu odnośnych sprawozdań w oznaczonych terminach, gdyż w przeciwnym razie, winni w niezastosowaniu się do powyższych przepisów stosownie do rozporządzenia Min. Spr. Wewn. z dnia 13 lutego r. b. № Pr. B. 5327, będą pociągani do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Warszawa, d. 26 kwietnia 1922 r. № BG. 543/34/I.

Wojewoda:
w z. (—) *Bilski.*

78.

Okólnik do wszystkich Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie kosztów utrzymania więźniów admin. Urzędu Walki z Lichwą.

Na skutek otrzymanego okólnika № 49 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 6 kwietnia r. b. № Pr. B. 2003, wyjaśnia się, że w myśl pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 24/III 1922 r. L. 990/DB/2 koszta utrzymania więźniów administracyjnych, zasądzonych orzeczeniem karno-administracyjnem Urzędow Walki z Lichwą obciążają budżet Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Dział 3 § 11 „Utrzymanie przytrzymanych i zasądzonych administracyjnie" w Warszawie § 11 budżetu Komisarjatu Rządu na miasto Warszawę.

Warszawa, d. 24 kwietnia 1922 r. № BG. 9/5/I.

Za Wojewodę:
(—) *Przybyszewski.*

79.

Okólnik do wszystkich Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie djet i kosztów podróży Starostów w granicach powiatu.

Na skutek otrzymanego wyjaśnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 marca r. b. № Pr. B. 1651 oznajmia się, że miejscem służbowem w rozumieniu art. 1-go rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5/VIII 1920 r. (Dz. Ust. № 74 poz. 507) jest siedziba urzędu, w którym dany funkcjonarjusz pracuje. Wynika to zresztą jasno i niewątpliwie z treści art. 5 ustęp D. zdanie czwarte wyżej powołanego rozporządzenia. Zgodnie z przytoczonym ustępem — starostom, odbywającym podróż służbową w granicach swoich powiatów, zwrot kosztów podróży należy się o ile odległość punktu komisyjnego wynosi nie mniej niż 2 kilometry od siedziby urzędowej. Warunki, uprawniające starostów do pobierania za czas wyjazdu służbowego djet przewidziane są w art. 4 tegoż rozporządzenia Rady Ministrów.

Warszawa, d. 21 kwietnia 1922 r. № BG. 1135/4/I.

Za Wojewodę:
(—) *J. Przybyszewski.*

80.

Okólnik do Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie Państwowego Banku Odbudowy.

W myśl Ustawy z dnia 23 marca r. b. (Dz. Ust. L. 27 poz. 217) powołuje się do życia Państwowy Bank Odbudowy dla udzielenia kredytu na odbudowę i uruchomienie gospodarstw skutkiem wojny zniszczonych lub uszkodzonych.

Wszelka pomoc Państwowa w formie kredytu na odbudowę gospodarstw zniszczonych lub uszkodzonych wskutek wojny nadal może być udzielana tylko przez Państwowy Bank Odbudowy. Kredytu udziela się na zasadach bankowych, a więc za odpowiednim zabezpieczeniem.

Z kredytów długo i krótkoterminowych korzystać mogą rolnicy i przemysłowcy w celu odbudowy i uruchomienia lub dalszego prowadzenia zniszczonych przez wypadki wojenne lub uszkodzonych warsztatów pracy łącznie ze znajdującymi się materjałami, inwentarzem, surowcami, również gminy, związki, samorządy, instytucje społeczne — na odbudowę zniszczonych przez wojnę szkół kościołów i budynków użyteczności publicznej.

Za podstawę przy określaniu wysokości poniesionych szkód służyć mają w zasadzie opinje i orzeczenia komisji zapomogowych i szacunkowych, wyjątkowo także wykazy szkód potwierdzone przez władze administracyjne. Przy wymiarze pożyczek potrącone będzie to, co dane gospodarstwo już przedtem otrzymało w naturze lub gotówką ze żródeł Państwa Polskiego lub państwa zaborczego, jak również ze żródeł samorządowych i społecznych.

Kredyty mogą być udzielone pod warunkiem użycia ich wyłącznie na cele, na które zostały przyznane, przyczem Powiatowe Biuro Odbudowy ma obowiązek i prawo stosowania wszelkich środków kontroli nad celowem zużyciem przyznanego kredytu, pod rygorami przewidzianymi w art. 14 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r.

Pożyczki muszą być odpowiednio zabezpieczone przez hipotekę, zastaw ruchomości, papierów wartościowych, polic, asekuracji lub poręczenia. Wysokość udzielonej pożyczki nie może przenosić przy zabezpieczeniu hipotecznem na gospodarstwie rolnem $^3/_4$ wartości gruntu wraz z zabudowaniami gospodarczemi, na budynkach zaś i mniejszych fabrykach $^1/_2$ wartości szacunkowej gruntu, budynków i urządzeń, wliczając również siłę wodną o ile należy do przedsiębiorstwa.

Udzielone przez Powiatowe Biura Odbudowy pożyczki z wyjątkiem obrotowych, wolne są od opłaty procentowej na przeciąg 5 lat od daty zeznania skryptu dłużnego. Spłata pożyczek rozpoczyna się najpóźniej w lat 5 od daty zeznania skryptu dłużnego i nastąpić ma w ratach półrocznych lub rocznych w ciągu najwyżej 30 lat. Stopa procentowa od pożyczek na kapitał obrotowy powyżej 100.000 mk. oraz od pożyczek udzielonych spółkom wynosi 1% ponad każdorazową stopę dyskontową P. K K. P.

Podając do wiadomości Panom Starostom zasady wydawania kredytu przez Powiatowe Biura Odbudowy polecam Panom zwrócić uwagę miejscowych organizacji rolniczych o możności korzystania z powyższego Banku, zwłaszcza w tych miejscowościach i w tych wypadkach, gdzie nie udzie-

lono dostatecznej pomocy kredytowej z funduszu pomocy rolnej. Zarazem wobec brzmienia art. 7 ustawy należy mieć w ewidencji wykazy całej pomocy rolnej, udzielonej gospodarstwom każdego powiatu w naturze lub w gotówce ze Skarbu Państwa Polskiego, lub zaborczego, jak również ze źródeł samorządowych i społecznych.

Warszawa d. 29 IV. 1922 r. № R. W. 1097/I/E.

Za Wojewodę
Ihnatowicz

81.

Okólnik do Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie zwalczania różycy świń.

Przesyła się do wiadomości i ścisłego stosowania.

Warszawa, dn. 24.IV 1922 r. № RW. 2/109/W.

Za Wojewodę:
Ihnatowicz.

Ministerstwo
Rolnictwa i Dóbr Państwowych

№ 2134/Z. W.

Do Pana Wojewody

w Warszawie.

Wobec zbliżającej się pory letniej sprawa zwalczania różycy świń staje się aktualną.

Pomimo, że zaraza ta należy do najbardziej rozpowszechnionych i występuje prawie we wszystkich okolicach Państwa, to jednak nieznaczna tylko liczba wypadków dochodzi do wiadomości władz, a urzędowe wykazy o epizoocjach ani w przybliżeniu nie odpowiadają stanowi faktycznemu różycy. Pochodzi to stąd, że ludność zataja zarazę, albo stara się zapobiedz jej przez szczepienia, które nieodpowiednio przeprowadzane przez osoby niefachowe nie przynoszą żadnej korzyści.

Przedewszystkiem więc należy zwrócić szczególniejszą uwagę ludności na zgubne skutki takiego postępowania, przypomnieć jej ustawowy obowiązek bezzwłocznego zgłaszania wypadków zarazy, a winnych zaniedbania tego obowiązku przekazać właściwym władzom sądowym do ukarania.

Co do samych środków, jakie należałoby zastosować w celu rychłego i skutecznego zwalczania różycy, to nie ulega wątpliwości, że najskuteczniejszem rozwiązaniem sprawy byłoby powszechne szczepienie świń w całym kraju; przeprowadzenie jednak akcji w tym kierunku—o ile ona w obecnych warunkach byłaby możliwą, musi być pozostawione inicjatywie władz samorządowych i organizacji rolniczych. Akcja państwowa przy zwalczaniu różycy trzody chlewnej z natury rzeczy ograniczyć się musi na razie do szczepień tylko w zagrodach zapowietrzonych i zagrożonych w tych miejscowościach, w których zaraza zostanie urzędownie stwierdzoną. Jako zagrożone uważać należy zagrody, w których świnie w ciągu ostatnich dni 8 pośrednio lub bezpośrednio mogły stykać się ze świniami zagród zapowietrzonych.

W zagrodach zapowietrzonych i zagrożonych należy poddawać szczepieniu zapobiegawczemu bezwarunkowo wszystkie świnie, podejrzane o zarażenie się, zaś szczepieniu leczniczemu świnie chore za zgodą właścicieli. Tak do szczepień ochronnych, jak i leczniczych należy używać wyłącznie surowicy, a same szczepienia wykonywać mają państwowi lub inni przez władzę w tym celu delegowani lekarze weterynaryjni na koszt Skarbu Państwa.

Ponieważ ze względu na szybki przebieg i bardzo krótki okres wylęgania się różycy, szczepienie powinno być jaknajrychlej zastosowane, przeto jest rzeczą niezbędną, aby lekarze weterynaryjni posiadali zawsze pod ręką dostateczny zapas surowicy. W tym celu Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zarządza jednocześnie przesłanie przez Syndykat Hodowlany w Warszawie 10 litrów surowicy dla użytku Województwa.

Otrzymaną surowicę należy rozdzielić między państwowych lekarzy weterynaryjnych tych powiatów, w których różyca notorycznie najczęściej się pojawia i polecić im, aby surowicę używali wyłącznie do szczepień zarządzonych z urzędu w miejscowościach zapowietrzonych, bez pobierania jakichkolwiek opłat od właścicieli oraz by z dokonanych szczepień przedkładali Urzędowi Wojewódzkiemu szczegółowe sprawozdania z podaniem nazwisk właścicieli, ilości zaszczepionych w każdej zagrodzie świń i surowicy na ten cel zużytej. Pokwitowanie z odbioru surowicy zechce Pan Wojewoda przesłać wspomnianemu Syndykatowi Hodowlanemu (Warszawa, Kopernika 30), a odpis pokwitowania przedłożyć Ministerstwu Rolnictwa i D. P. W razie wyczerpania zapasu surowicy zechce Pan Wojewoda zwrócić się do Ministerstwa o dalszą wysyłkę.

Niezależnie od szczepień z urzędu na koszt Skarbu Państwa, które wykonywane samą tylko surowicą zabezpieczają zwierzęta przed zarazą tylko na krótki okres czasu, byłoby pożądanem, aby w miejscowościach stale nawiedzanych różycą właściciele poddawali świnie szczepieniom skombinowanym t. j. surowicą i kulturą.

Zorganizowanie takich szczepień ochronnych poza akcją państwową jest rzeczą władz samorządowych, które winny w tej mierze porozumieć się i działać wspólnie z wojewódzkiemi i powiatowemi organizacjami rolniczemi. Koszta tych szczepień nie mogłyby oczywiście być pokrywane ze Skarbu Państwa, atoli Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych w miarę możności byłoby skłonne przyjść z pomocą ewentualnej takiej akcji przez delegowanie państwowych lekarzy weterynaryjnych do przeprowadzenia szczepień, a to na wniosek Pana Wojewody, przedstawiony w każdym poszczególnym wypadku.

Za Ministra:
(—) *Dr. Dalkiewicz*
Dyrektor Departamentu.

82.

Okólnik do Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie zwalczania złośliwej pryszczycy.

Poniższe przesyła się do wiadomości i ścisłego stosowania.

Warszawa dnia 5.IV 1922 r. № RW. 982/6/W.

Za Wojewodę: *St. Szczuka*

Do Pana Wojewody

w Warszawie.

Pryszczyca u zwierząt racicowych, przebiegająca zazwyczaj łagodnie, przybiera niekiedy charakter bardzo złośliwy, powodując wskutek wysokiej śmiertelności znaczne straty, zwłaszcza wsród bydła rogatego. Zwykłe środki lecznicze i zarządzenia sanitarno-weterynaryjne okazują się w tych wypadkach bezskutecznemi.

W formie bardzo złośliwej wystąpiła pryszczyca w r. 1920 w Niemczech, co spowodowało fachowe koła niemieckie do zastosowania nowych metod zwalczania tej zarazy, polegających na szczepieniu zwierząt chorych i podejrzanych o zarażenie się, krwią lub surowicą zebraną ze zwierząt, które chorobę tę przebyły. Rezultaty tych doświadczeń podane są w streszczeniu w № 1 i 5 fachowego czasopisma „Berliner Tirerärztliche Wochenschrift” z r. 1921.

Według tych sprawozdań zbieranie krwi, wytwarzanie surowicy i szczepienie odbywa się w sposób następujący:

Krew zbiera się ze zwierząt chorych na pryszczycę, jednak znajdujących się już w stanie rekonwalescencji t. j. takich, które już nie gorączkują i przynajmniej od 5 do 7 dni odzyskały chęć do jadła. Po upływie 3 tygodni od wyzdrowienia, nie należy zbierać krwi, ponieważ antygeny zawarte w organizmie, są już wyeliminowane i krew traci własności uodparniające, względnie lecznicze. Krew zbiera się z żyły szyjnej zwykłą wydrążoną igłą do naczyń sterylizowanych i zapomocą miotełek lub pereł szklanych oddziela włóknik, poczem dodaje się 10% wego rozczynu Natrii citrici w stosunku 35 gramów tego rozczynu na 1 litr krwi. Krew zbiera się, o ile możności z wołów lub jałowych krów w ilości 3—4 litrow ze sztuki i zabieg ten powtarza się 2 razy w odstępach 5-cio dniowych. Z krów cielnych lub dojnych należy zbierać mniejszą ilość krwi.

Surowice otrzymuje się przez pozostawienie krwi zebranej w sposób wyżej podany do możliwie wysokich cylindrów, na 24 godzin aż do zupełnego wyklarowania.

Tak krew jak i surowica ulegają szybko zepsuciu, powinny więc być użyte do szczepienia, o ile możności tego samego dnia lub najdalej do 3 dni po zebraniu. Zakonserwować można tak krew jak i surowicę przez dodanie 1 grama formaliny na litr krwi lub surowicy, nie dłużej jednak jak na 14 dni:

Szczepienie samo dzieli się na lecznicze i ochronne. Przed szczepieniem należy zawsze zmierzyć temperaturę zwierzęcia, gdyż od tego zależy wysokość dawki krwi lub surowicy.

Szczepienie lecznicze stosuje się na zwierzętach chorych, i gorączkujących. Zwierzętom tym wstrzykuje się podskórnie za łopatką przynajmniej 400 gramów krwi odwłóknionej lub 200 gramów surowicy i miejsce wstrzykniecia lekko rozciera. Należy przytem zważać na ogólny stan chorobowy i nie szczepić zwierząt ciężko chorych, u których nastąpiło już osłabienie akcji serca. W razie ciężkiego zajęcia chorobowego racić, należy oprócz szczepienia zastosować leczenie racic pyoktaniną.

Przy tym sposobie postępowania zwierzęta ciężko chore przychodziły zwolna do zdrowia, a procent śmiertelności wynosił tylko 0,2 t. j. 1 wypadek na 500 sztuk chorych, podczas gdy procent ubytku u zwierząt nieszczepionych był bez porównania wyższy.

Szczepienie ochronne stosuje się na zwierzętach zdrowych, lecz podejrzanych o zarażenie się i niegorączkujących.

Wstrzykuje się jak wyżej zwierzętom większym 200 gramów krwi lub 100 gramów surowicy, cielętom 50 do 100 gramów krwi lub 25 do 50 gramów surowicy.

Zwierzęta zdrowe zaszczepione w ten sposób nabywają odporności przeciw zakażeniu trwającą jednak tylko 10—14 dni. Aby zwierzęta takie uodpornić na czas dłuższy należy zaszczepić im limfę zebrano ze świeżo rozpadłych pęcherzyków zwierząt chorych na pryszczyce. Odbywa się to w ten sposób, że płatek grubego płótna pozostawia się przez parę minut w jamie pyskowej chorego zwierzęcia celem przeżucia, a następnie wkłada się do jamy pyskowej zwierząt zdrowych zaszczepionych, kolejno 6-ciu sztukom, na 2 minuty każdej sztuce.

Zaszczepione w ten sposób zwierzęta przebywają pryszczycę w ciągu 8 dni wśród lekkich objawów gorączkowych i nielicznych pęcherzyków w jamie pyskowej.

Tak przy zbieraniu krwi i przygotowywaniu surowicy, jak i przy technicznem wykonaniu szczepienia należy przestrzegać jak najściślej zasad antyseptyki.

Szczepienia te przeprowadzono także w Czechosłowacji na większą skalę z bardzo dobremi wynikami.

Podając te szczegóły do wiadomości Pana Wojewody Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych prosi o przesłanie odpisu powyższego pisma wszystkim państwowym lekarzom weterynaryjnym z wezwaniem, aby w razie potrzeby stosowali opisane powyżej szczepienia i o wynikach przedkładali Panu Wojewodzie sprawozdania, które następnie należy przesyłać Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Za Ministra:
w r. (—) podpis nieczytelny.
Dyrektor Departamentu:

83.

Okólnik do wszystkich Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie kosztów leczenia i utrzymania niezamożnych obywateli polskich zagranicą oraz repatrjacji tychże obywateli z zagranicy.

Sprawy dotyczące kosztów leczenia i utrzymania niezamożnych obywateli polskich w zakładach i schroniskach zagranicą (za wyjątkiem R. S. F. S. R. i U. S. F. R.), jak również koszta repatrjacji tychże obywateli, o ile nie obowiązują zasady wzajemności względnie do czasu zawarcia w tym przedmiocie specjalnych umów z państwami interesowanemi regulowane będą przez Ministerstwo Pracy i O. S. zgodnie z niniejszym okólnikiem.

Sprawy powyższe będą przez M-stwo Pracy i O. S. załatwiane:

1) po ustaleniu przynależności gminnej danej osoby,

2) po sprawdzeniu stanu zamożności jej rodziny.

Ponadto przy repatrjacji.

3) po wskazaniu miejscowości i adresu rodziny, względnie zakładu, dokąd dana osoba ma być odesłana,

4) po zarządzeniu umieszczenia w jednym z zakładów opiekuńczych, sierot i dorosłych, nie posiadających rodziny, a wymagających opieki osób trzecich,

5) po wypowiedzeniu się władz odnośnych co do dopuszczalności repatrjacji danej osoby dorosłej ze względu na bezpieczeństwo publiczne,

6) po porozumieniu się z M-stwem Zdrowia Publicznego w wypadkach powrotu umysłowo chorych względnie ciężko chorych.

Koszta za wymienione wyżej leczenie, utrzymanie lub podróż przy repatrjacji będą pokrywane przez M-stwo z osobnych przyznanych mu na ten cel kredytów na zasadzie przedłożonych i rozpatrzonych odnośnych aktów i po przeprowadzeniu przez Urzędy Wojewódzkie odpowiednich dochodzeń i zarządzeń. Koszta te mogą być pokrywane tylko za niezbędne leczenie i utrzymanie obywateli polskich zagranicą, w wypadkach, jeśli ci obywatele w miejscu swego pobytu zagranicą, nie posiadają ani środków do pokrycia tych wydadków, ani też osób fizycznych lub prawnych do tego zobowiązanych.

Kwoty wypłacone przez M-stwo Pracy i O. S. za leczenie i utrzymanie poszczególnych wymienionych wyżej obywateli polskich zagranicą ściągane będą przez Urzędy Województwa i podległe im organy na zasadzie istniejących przepisów prawnych z gmin przynależności, względnie z osób do alimentacji obowiązanych, po nadesłaniu przedstawionych M-stwu przez instytucje interesowane zagranicą rachunków. Sumy ściągnięte winny być wpłacane do właściwych kas skarbowych na wzmocnienie kredytów Ministerstwa Pracy i O. S. na rok 1922 Dział I-szy § 6 poz. 11.

Kwoty zaś wydatkowane przez M-stwo Pracy i O. S. na repatrjacje poszczególnych osób w razie niezamożności ich, bądź też osób do alimentacji ich obowiązanych, mogą być przyjęte na rachunek M-stwa Pracy i O. S.

Komunikując o powyższem polecam:

Traktować wszelkie sprawy, dotyczące kosztów leczenia i utrzymania obywateli polskich zagranicą jako pilne, sprawy zaś repatrjacji, jako bardzo pilne.

Warszawa, d. 20 marca 1922 r. № P. O. 475/1/II.

Wojewoda.
w z. *Bilski*

84.

Okólnik do Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie tajnego gorzelnictwa; przesyłanie protokółów władzom skarbowym.

Izba Skarbowa Warszawska zawiadomiła Urząd Wojewódzki, iż policja państwowa przesyła protokóły o wykryciu potajemnych gorzelni i innych przekroczeń skarbowych bezpośrednio władzom sądowym, z pominięciem władz Skarbowych.

Ponieważ Władze Skarbowe obowiązane są utrzymywać ewidencję wszystkich spraw o przekroczeniach Skarbowych ze względu na leżącą w zakresie ich działalności akcję zwalczania tajnego gorzelnictwa i innych przekroczeń, przyznawania nagród osobom przyczyniającym się do wykrywania tych przestępstw, oraz ze względu na dochodzenie szkody, poniesionej przez Skarb Państwa z powodu ubytku w dochodach skarbowych, polecam pouczyć podwładne Panu Staroście organy P. P., aby protokóły o przekroczeniach skarbowo-akcyzowych nie były przesyłane Sądom, lecz skierowywane odnośnym Władzom Skarbowym I-ej instancji, t. j. Skarbowym Urzędom Akcyz i Monopolów Państwowych, a rzeczą tych ostatnich będzie rozpatrywać takowe we własnym zakresie działania, lub, po uzupełnieniu, przesyłać do Sądów z niezbędnemi, niejednokrotnie fachowemi, wyjaśnieniami.

Warszawa, d. 30 kwietnia 1922 r. № AD. 3554/2/I.

Za Wojewodę:
(—) *Godlewski.*

85.

Okólnik do Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie wniosków o wysiedlenie cudzoziemców.

W ślad tut. reskryptu okólnego z dnia 3/IX 1921 r. L. AD. 4010/2/I zarządzam, aby w każdym wniosku o wysiedlenie cudzoziemców z granic Państwa Polskiego niezależnie od danych wymaganych okólnikiem № 6 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 8/VI 1921 r. N.T.BB. 396 podawane były również: narodowość, wiek, miejsce urodzenia, imiona rodziców i zawód oraz dokładny rysopis odnośnej osoby. Wnioski nie zawierające powyższych danych będą zwracane celem uzupełnienia.

Warszawa, d. 1 maja 1921 r. № AD. 1807/27/I.

Za Wojewodę:
(—) *Manteuffel.*

86.

Okólnik do Panów Starostkw Województwa Warszawskiego w sprawie regulowania należności za blankiety paszportów zagranicznych.

W celu uproszczenia dotychczasowego sposobu wydawania starostwom blankietów paszportów zagranicznych, zarządzam co następuje:

Blankiety paszportów zagranicznych będą wydawane Starostwom bezpłatnie na podstawie każdorazowego pisemnego zapotrzebowania, nadesłanego do Urzędu Wojewódzkiego (Wydz. Administracyjny).

Należne od stron opłaty za blankiety interesowani winni wpłacać zgodnie z § 8 Przepisów Rachunkowych bezpośrednio do miejscowej Kasy Skarbowej wraz z opłatą za wydanie paszportu zagranicznego na podstawie nakazu płatniczego, wydanego przez Starostwo wówczas, kiedy

sprawa wydania paszportu została definitywnie załatwioną, a to celem uniknięcia ewentualnych zwrotów wpłaconych sum.

W nakazie tym należy zaznaczyć, że wpłacane sumy winny być zarachowane na dział III § 2 budżetu dochodów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wskazany wyżej tryb wpłacania należności za blankiety paszportów zagranicznych nie dotyczy tych blankietów paszportowych, które nie były zakupione z przyznanych Starostwom na ten cel kredytów budżetowych (Dz. III § 4 poz. 3 druki budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych), lecz z innych zaczerpniętych przez Starostwo funduszów (np. sum komunalnych i t. p.), a które to fundusze winny być restytuowane. Pozostałą ewent. ilość zakupionych tą drogą blankietów paszportów Zagranicznych należy osobno uwidocznić w poniżej omawianych wykazach, z zaznaczeniem z jakich funduszów były zakupione i w jaki sposób dokonuje się restytucja odnośnych funduszów.

Cena za blankiety paszportów zagranicznych ustala się aż do odwołania: za blankiety wzoru № 1 o 32 stronicach dla obywateli polskich po mk. 30, a za blankiety wzoru № 2 o 8 stronicach dla cudzoziemców po mk. 50.

Równocześnie polecam dla celów kontroli obrotu omawianych blankietów paszportowych w Starostwach oraz wpływu sum z tego tytułu do Kas Skarbowych przesyłać przy miesięcznych sprawozdaniach o przychodach Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Budżetowo Gospodarczy) p/g załączonego wzoru wykaz o obrocie paszportów zagranicznych za dany (miesięczny) okres sprawozdawczy.

Nadmieniam, że nadesłane tu już sprawozdania o przychodach za czas od 1-go stycznia r. b. należy uzupełnić przez nadesłanie dodatkowo wymienionych wyżej wykazów.

Warszawa, d. 15 maja 1922 r. № BG. 1311/1/I.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

Załącznik do L. BG. 1311/1/I.

W Y K A Z

obrotu blankietów paszportów zagranicznych w Starostwie .... za miesiąc .... 192...... r.

Na dzień 1-go miesiąca .... pozostało sztuk w cenie		W ciągu m-ca sprawozdawczego otrzymano sztuk w cenie		Wydano w m-cu sprawozdawczym		Zepsuto blankietów		Pozostało na 1......... 192... w cenie		UWAGI
Mk. 30	Mk. 50	Mk. 30	Mk. 50	Mk. 30	Mk. 50	Mk. 30	Mk. 50	Mk. 30	Mk. 50	

Starosta:

87.

Okólnik do Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie ceny żyta do obliczenia czynszów dzierżawnych płatnych 1/V—1/XI r. b.

Urząd Wojewódzki komunikuje, iż przeciętna cena żyta pomiędzy 1—15 kwietnia 1922 r. ustala się na 11500 marek, pg. tej ceny należy obliczać raty dzierżawne przypadające pomiędzy 1 maja a 1 listopada r. b. tym dzierżawcom, którzy posiadają umowy zawarte na nowych szematach, a które opiewają, iż powyższe raty będą regulowane pg. ceny żyta pomiędzy 1—15 kwietnia każdego roku. O tem należy zawiadomić dzierżawców.

Warszawa, d. 16 maja 1922 r. № Rw. 40/56/M.

Za Wojewodę:
(—) *Ihnatowicz.*

88.

Okólnik do Pp. Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie wiz Min. Spraw Zagranicznych.

Poniższe podaje się do wiadomości i ścisłego urzędowego stosowania.

Warszawa, d. 6 maja 1922 r. № AD. 354/53/I.

Za Wojewodę:
(—) *Godlewski.*

Ministerstwo
Spraw Wewnętrznych.

№ B. B. 6121

Warszawa
dn. 26 kwietnia 1922 r.

Niniejszym podaje się do wiadomości i służbowego użytku, że na skutek odnośnej uchwały międzyministerjalnej konferencji paszporty tak cu-

dzoziemskie, jak paszporty wydawane przez krajowe urzędy paszportowe na wyjazd zagranicę w jakimkolwiek bądź kierunku nie będą dotąd podlegać wizowaniu Ministerstwa Spraw Zazgranicznych. Z uwagi na powyższe Urzędy I-ej instancji winny:

a) zaprzestać przesyłania paszportów zagranicznych do wizy Ministerstwu Spraw Zagranicznych,
b) oraz powiadomić (dotyczy to Starostw nadgranicznych) o wprowadzonej zmianie podległe sobie posterunki kontroli granicznej.

Niezależnie od powyższego Ministerstwu Spraw Zagranicznych w dalszym ciągu przysługuje prawo udzielenia wiz służbowych i dyplomatycznych na wyjazd i wjazd do Polski.

Paszporty wzorów tak 1-go jak 2-go wystawiane do Litwy Kowieńskiej będą wizowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych z uwagi na to należy:

1) przesyłać te paszporty po wystawieniu do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,
2) powiadomić posterunki graniczne, że paszporty na Litwę Kowieńską bez wizy Ministerstwa są nieważne.

Za Ministra:
(—) *St. Urbanowicz* w. r.
Dyrektor Departamentu.

89.

Okólnik do Panów Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie dowodów osobistych dla optantów na rzecz obywatelstwa rosyjskiego lub ukraińskiego.

Poniższe udzielam do wiadomości i stosowania.

Warszawa, d. 6 maja 1922 r. Nr. AD 4206/1/I.

Za Wojewodę:
(—) *Godlewski* w. r.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr B. P. 567.
Warszawa
dnia 27 kwietnia 1922 r.

Ze względu na to, że osoby, optujące na rzecz obywatelstwa rosyjskiego lub ukraińskiego, składają w Ministerstwie Spraw Zagranicznych między innemi dokumentami również i swoje dowody osobiste które przez toż Ministerstwo muszą być przedstawiane Poselstwu rosyjskiemu w Warszawie dla rozpatrzenia opcji, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgodnie z odezwą Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 21 stycznia 1922 r. № K/III a-/682/22 przesyła w załączeniu przy niniejszem do wiadomości wzór zaświadczenia które wydawane są optantom celem ułatwienia zgłaszającym się uzyskania od odnośnych władz administracyjnych nowych dowodów osobistych wzamian za legitymacje względnie dowody osobiste, złożone w Ministerstwie Spraw Zagranicznych. Zaświadczenia powyższe będą zaopatrywane kolejnym numerem dziennika wydziałowego, pieczęcią okrągłą Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz podpisem D-ra Wacława Babińskiego, Dyrektora Departamentu Konsularnego, lub p. Leona Malhomme'a, Naczelnika Wydziału Konsularno-Administracyjnego (K.III.).

Komunikując powyższe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina jednocześnie, że wedle p. 8 art. VI Traktatu Ryskiego optanci, aż do chwili ważnie dokonanej obcji—przez czas swego pobytu na obszarze Rzeczypospolitej podlegają wszystkim przepisom prawnym na rzeczonym obszarze obowiązującym na równi z obywatelami polskimi.

Optantom zgłaszającym się właściwe władze administracyjne winny z życzeniem otrzymania dowodu osobistego, po odebraniu pomienionego wyżej zaświadczenia wydawać terminowe dowody osobiste z terminem ważności nie dłuższym jak 3 miesiące według wzoru № 2 dołączonego do okólnika M. S. Wewn. № 125 z dnia 17 listopada 1921 r., przyczem jednak na takim dowodzie osobistym należy zaznaczyć: „Wydany dla optanta na rzecz obywatelstwa rosyjskiego (ukraińskiego) na podstawie zaświadczenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia .... №.............. O ile w powyższym 3-miesięcznym terminie nie dokonano jeszcze ważnej opcji i optantowi nie wydano „poświadczenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych o wyjściu optującego z obywatelstwa polskiego" (art. 9 rozporz. M. S. W. z dnia 11 czerwca 1921 r. Dz. U. R. P. № 59 poz. 375), na zasadzie czego optant winien być już uważany za cudzoziemca, natenczas właściwa do wydania dowodu osobistego władza administracyjna I instancji, winna przedstawiony sobie przez optanta pomieniony wyżej dowód osobisty przedłużyć na dalszy 3-miesięczny okres czasu. O dalszem ewent. przedłużeniu decyduje władza administracyjna II-ej instancji.

Za Ministra:
(—) *St. Urbanowicz* w. r.
Dyrektor Departamentu.

Ministerstwo
Spraw Zagranicznych
Departam. Konsularny.

Nr..............

Warszawa dn. .... 19........ r.

Wolne od opłaty stemplowej: sprawa opcyjna.

Zaświadczenie

Ministerstwo Spraw Zagranicznych stwierdza niniejszem, że p. ....
.... optujący na rzecz obywatelstwa Państwa Rosyjskiego zamieszkały w ....
.... złożył w Ministerstwie Spraw Zagranicznych ....
....
wydany za Nr.......................... w dn..........................
..........................przez ....
....
....
....
celem przedłożenia Poselstwu ....
....
w Warszawie.

Powyższe zaświadczenie wydaje się dla przedstawienia odnośnym władzom w celu uzyskania tymczasowej legitymacji osobistej.

90.

Okólnik do wszystkich Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentów miast: Płocka, Włocławka i Żyrardowa w sprawie niedopuszczalności pobierania opłat gminnych za doręczanie pocztowych przekazów pieniężnych.

Poniższe przesyła się do wiadomości oraz wydania odnośnych wyjaśnień podległym Urzędom Gminnym.

Warszawa, d. 21 maja 1922 r. № SM. 1041/1/III.

Za Wojewodę:
Wł. Korsak.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
——
L. S. Z. 1430.

Do Pana Wojewody
w Warszawie.

W związku z odezwą Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 20 grudnia 1921 r. L. 3303/V oraz pismem Dyrekcji Pocztowej Kasy Oszczędności z dnia 6 kwietnia 1922 r. L. 5232/R. Cz. w przedmiocie powyższym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na to, że w myśl ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. Pr. № 44, poz. 310) nie można pobierać żadnych opłat na rzecz gmin od sum, przekazanych pocztą.

Stosownego wyjaśnienia zechce Pan Wojewoda udzielić podległym sobie organom.

Za Ministra:
(—) *Bek* w. r.
Dyrektor Departamentu.

91.

Okólnik do Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast: Płocka, Włocławka i Żyrardowa w sprawie komunalnych podatków od piwa.

Poniższe podaję do wiadomości i zastosowania się w związku z okólnikiem № 6 z dnia 13 stycznia b. r. L. SM. 74/IV/1.

Warszawa, d. 11 maja 1922 r. № SM. 74/2/IV.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
——
№ S. Z. 1530
Warszawa
d. 23 kwietnia 1922 r.

Okólnik № 62.

W okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 grudnia 1921 r. L. SZ. 3345 (Dz. Urz. M. S. W. № 2 1922 r. poz. 33) wyrażono zgodę na wprowadzenie przez związki komunalne podatku od produkcji piwa w wysokości 25% akcyzy rządowej, przyczem zastrzeżono, że podatek ten może mieć zastosowanie jedynie w powiatach, w których istnieją browary.

Ponieważ według ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. Ustaw № 2 1922 r. poz. 7), ogłoszonej już po wydaniu pomienionego okólnika, bezpośrednio opodatkowanie przemysłu i handlu na rzecz ciał samorządnych odbywać się może tylko w formie dodatków do zasadniczego podatku przemysłowego i to w wysokości ograniczonej, przeto obecnie podatek komunalny od piwa musi mieć charakter podatku wyłącznie konsumcyjnego. Zgodnie z tem te powiatowe związki komunalne, które podatek od piwa już wprowadziły, winny uzupełnić odnośne statuty następującem postanowieniem:

„Przy wywozie z powiatu.. piwa, obłożonego podatkiem komunalnym, przyznaje się całkowity zwrot pobranego przez powiatowy związek komunalny podatku pod warunkami, oznaczonemi w przepisach wykonawczych".

W związku z tem postanowieniem Sejmiki mogą uchwalić podatek od wwożonego piwa, a to według poniższego brzmienia:

„Od wszelkiego piwa i porteru krajowego, obłożonego rządową akcyzą, pobierany będzie przy wwozie do powiatu...podatek na rzecz związku komunalnego w wysokości:
mk. 1 25 f. od litra piwa i porteru krajowego,
mk. 2 50 f. od litra piwa i porteru zagranicznego".

W ten sposób podatek od piwa obecnie może być wprowadzony w tych powiatach, na terenie których niema browarów, a to od piwa wwiezionego.

Celem uniknięcia nadużyć i uchylania się od podatku sprawę zwrotu podatku od piwa wywożonego należałoby uregulować w przepisach wykonawczych w ten sposób, aby zwrot następował tylko w wypadku okazania zaświadczenia, że władza tej jednostki komunalnej, w której obręb piwo zostało wwiezione, jest powiadomiona o dokonanym wwozie.

Minister:
Antoni Kamieński w. r.

92.

Okólnik do Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie wprowadzenia podatku od obrotu.

Doszło do wiadomości władz nadzorczych, że Wydziały Powiatowe odmawiają zatwierdzenia uchwał Rad miejskich w przedmiocie wprowadzenia podatku od obrotu oraz zaliczkowego poboru dodatków do zasadniczego podatku od obrotu, a to z uwagi, iż takie uchwały nie są statutami podatkowemi.

Wobec powyższego i na podstawie reskryptu M. S. W. z dnia 23 kwietnia br. № SM. 2218 Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości, że Wydziały Powiatowe nie powinny odmawiać uchwał Rad miejskich, mocą których

1) zostanie wprowadzony w zasadzie na rok 1922 podatek od obrotu w myśl art. 3—10 Ustawy

z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich z tem, że szczegóły poboru i wysokość tego podatku określonego zostaną późniejszą uchwałą po ogłoszeniu i zgodnie z postanowieniami rozporządzenia wykonawczego do tejże ustawy.

2) ma być narazie pobierany na poczet tego podatku od obrotu dodatek do państw zasadniczego podatku przemysłowego, jednak nie wyżej 50% państw. zasadniczego podatku przemysłowego oraz

3) ma być pobierany dodatek w wysokości 50% do państw. zasadniczego podatku przemysłowego w myśl art. 6 Ustawy o zasileniu finansów miejskich.

Warszawa, d. 11 maja 1922 r. Nr. SM. 985/I IV.

Wojewoda:
Sołtan

93.

Okólnik do Pp. Przewodniczących Wydziałów Pow. i Prezydentów miast: Płocka, Włocławka i Żyrardowa w sprawie opłat drogowych.

Podając poniższe do wiadomości Urząd Wojewódzki poleca wprowadzenie specjalnych opłat drogowych na budowę i konserwację dróg samorządowych.

Wzór statutu o specjalnych opłatach drogowych załącza się.

Warszawa, d. 15 maja 1922 r. № SM 1056/1/IV.

Wojewoda:
Sołtan.

Okólnik № XII—536 Ministra Robót Publicznych wydany w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o środkach na budowę i utrzymanie dróg samorządowych (t. j. wojewódzkich, powiatowych i gminnych).

Ustęp 2-gi i 3-ci Art. 19 Ustawy drogowej z dnia 10 grudnia 1920 r. brzmi:

„Budowa i utrzymanie dróg wojewódzkich i powiatowych dokonywa się z funduszów wojewódzkiego względnie powiatowego związku samorządowego. Fundusze te tworzą się ze źródeł ogólno samorządowych, bądź też z opłat specjalnych na ten cel przeznaczonych, a uchwalonych przez wojewódzkie, względnie powiatowe związki samorządowe.

Budowa i utrzymanie dróg gminnych dokonywa się na koszt gminy na podstawie uchwały rady gminnej lub miejskiej.

Pozatem art. 21 i 22 przewiduje, że na budowę i utrzymanie dróg samorządowych mogą być udzielane zapomogi i pożyczki ze Skarbu Państwa w miarę asygnowanych na ten cel funduszów, dalej art. 23 przewiduje możność pociągania do specjalnych opłat tych, którzy z budowy lub utrzymania drogi otrzymują specjalne korzyści (np. tak zwani „adjacenci") oraz tych, którzy nadmiernie niszczą drogi (np. pewne zakłady przemysłowe i handlowe, fabryki, kopalnie i t. p.) wreszcie w wyjątkowych razach Minister Robót Publicznych może zezwalać na opłaty mytnicze.

Oprócz wyżej wymienionych środków na budowę i utrzymanie dróg samorządowych specjalnie dla dróg należących do kategorji dróg gminnych mogą być na zasadzie art. 29—33 Ustawy drogowej z dnia 10.XII 1920 r. wykorzystane świadczenia drogowe w naturze, gdyż rady gminne względnie rady miejskie mogą uchwalać oprócz opłat w gotówce obowiązkowe dla mieszkańców gmin świadczenia drogowe w robociźnie pieszej i środkach przewozowych, wielkość tych świadczeń, t. j. ilość robocizny określają, w zależności od potrzeby, uchwały rad gminnych względnie miejskich.

Należy jednakże mieć na uwadze, iż stosownie do postanowienia art. 31 świadczenia drogowe w naturze mogą być zastąpione opłatą pieniężną.

W chwili obecnej kiedy podstawy finansowe życia samorządowego nie są unormowane, na podkreślenie zasługuje możność łatwego wyjścia z trudności finansowych przy prowadzeniu gospodarki drogowej przez zastosowanie na terenie b. zaboru rosyjskiego drogowych opłat specjalnych.

Za Ministra:
(—) *Rybczyński*
Podsekretarz Stanu.

Załącznik do okólnika № III—536.

Wzór statutu o specjalnych opłatach drogowych.

Art 1. Zgodnie z art. 19 ustawy o budowie i utrzymaniu dróg publicznych z dnia 10 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 6/21 r. p. 32) na posiedzeniu w dniu......................192 r. Sejmik powiatu .... (względnie Rada gminna w...................... lub Rada miejska miasta......................) uchwalił statut o opłatach specjalnych na budowę i konserwację dróg wojewódzkich i powiatowych (względnie gminnych) na zasadach następujących.

Art. 2. Na pokrycie .... § %[1]) kosztów budowy i utrzymania dróg......................
pobierana będzie (a) od morgi naturalnej[2]) b) od budynków, przyczem na równoważnik 1 morgi naturalnej przyjmuje się sumę...................... marek państwowego szacunku asekuracyjnego w ....
.... r.

Uwaga I. Budowle ściśle związane z prowadzeniem gospodarstwa rolnego i służące jego potrzebom (stodoły, stajnie, obory, chlewy i t. p.), jak również domy mieszkalne niedochodowe t. j. najmowane tylko przez właściciela jego rodzinę i służbę są wolne od opłaty.

Uwaga II. W razie braku szacunku asekuracyjnego budynków specjalna Komisja szacunkowa oszacuje budynek i ustali równoważnik w stosunku do jednego morga naturalnego. W skład

---

[1]) Opłaty mogą pokrywać nawet 100% kosztów, o ile nie są przez dany związek samorządowy na te same drogi pobierane inne opłaty z funduszów samorządowych (np. opłaty od adjacentów na zasadzie statutu zatwierdzonego przez M. S. W.) albo o ile koszty budowy względnie utrzymania nie są częściowo pokryte z ogólnych funduszów samorządowych lub też zapomóg. W tych ostatnich wypadkach wysokość opłat winna być w ten sposób ustalona, aby ogólna suma kosztów budowy względnie otrzymania dróg znalazła całkowite pokrycie.

[2]) Mogą być różne normy opłaty od morgi ziemi ornej, łąki, lasu i t. p.

Komisji wchodzą Powiatowi radcy ubezpieczeń, Powiatowy Inspektor Ubezpieczeń i członek Wydziału Powiatowego, jako przewodniczą Komisji.

Uwaga III. [1]) Opłaty od morgi naturalnej i od budynków pobiera się o . . % większe w strefie przydrożnej. Szerokość strefy przydrożnej liczy się po . . . . . . km. od osi drogi z każdej strony.

Art. 3. Wydział Powiatowy (wględnie zarząd gminy lub miasta) obowiązany jest corocznie wyjednać u władzy Nadzorczej zatwierdzenie uchwalonej przez Sejmik stosownie do potrzeb wysokości normy opłaty od morgi naturalnej, jak również zmiany wysokości równoważnika.

Art. 4. Rozkładu opłaty drogowej dokonuje Wydział Powiatowy (względnie zarząd gminy lub miasta) i ściąga w drodze administracyjnej.

Art. 5. Wezwania płatnicze, wymierzające wysokość opłaty doręcza się za potwierdzeniem odbioru. Uiszczenie opłaty winno nastąpić w przeciągu 30 dni od dnia doręczenia wezwania: po tym terminie ściąga się opłata w drodze egzekucji administracyjnej z doliczeniam 3% miesięcznie tytułem kary za zwłokę.

Art. 6. W tym samym terminie przysługuje prawo założenia protestu przeciw oznaczonym opłatom. Protest winien być wniesiony na piśmie do Wydziału Powiatowego (względnie Zarządu gminy lub miasta).

Założenie protestu nie zwalnia od uiszczenia opłaty w ustalonym terminie. O proteście rozstrzyga w I instancji Wydział Powiatowy, w II-ej Urząd Wojewódzki, w III-ej Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Art. 7. Koszty, które powstaną wskutek sprawdzenia protestów na miejscu ponosi kontrybuent, o ile protest nie zostanie uwzględniony.

Art. 8. Wykroczenia przeciwko niniejszemu statutowi podlegają karze przewidzianej przez Kodeks Karny.

Art. 9. Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Wydział Powiatowy.

Art. 10. Statut o opłatach drogowych specjalnych wchodzi w życie z chwilą zatwierdzenia go przez włedze nadzorcze.

VI.

94.

PROTOKUŁ № 6

z posiedzenia Komisji do badania cen i zysków przy Województwie Warszawskiem, odbytego w dniu 10 maja 1922 r. o godz. 11 przed południem w lokalu Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie.

Obecni:
Przewodniczący—w zastępstwie Wojewody Naczelnik Wydziału Administracyjnego Ignacy Manteuffel; członkowie: Morysiński Tadeusz (Zw. Ziemian), pos. Orzechowski Józef (Drobn. własn. ziemska), Godlewski Franciszek (Stow. Spoż.), Jakubowski Wacław (Zw. Pol. Stow. Spół.).

[1]) Uwaga ta umieszcza się w razie, jeżeli na terenie odnośnego związku samorządowego nie są już ustanowione opłaty od adjacentów.

Nieobecni usprawiedliwieni:
Kokeli Józef (wielki przem.)
Nieobecni nieusprawiedliwieni:
Szymański Józef (drobny handel), Marczyński Jan (zw. kooperat.), Kasperowicz Edward (przed. miast), Modrowski Mikołaj (drobny przemysł).
Sekretarz: Emeryk Jan.

Zaproponowany przez Przewodniczącego porządek dzienny:

1) Odczytanie protokułu poprzedniego posiedzenia;

2) Rozpatrzenie protokułów posiedzeń Powiatowych Komisji do badania cen i zysków z miesiąca kwietnia;

3) Rozpatrzenie kalkulacji cen na mleko, masło, żywlec i mięso pow. kom. do badania cen i zysków;

4) Wolne wnioski

został jednogłośnie przyjęty.

Uchwały Komisji.

1. Protokuł poprzedniego posiedzenia Wojewódzkiej Komisji z 10.IV 1922 r. przyjęto bez zmian.

2. Protokuły posiedzeń Powiatowych Komisji do badania cen i zysków z miesiąca kwietnia r. b. przyjęto do wiadomości z tem, że:

a) uchwała Pow. Kom. w Kutnie o niewyznaczaniu cen wytycznych na artykuły żywnościowe nie jest zgodna z przepisami art. 3 p. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z 14 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 88 poz. 649), albowiem wyznaczanie cen taryfowych jest pierwszem i właściwem zadaniem Pow. Komisji do badania cen i zysków. Motywy powyższej uchwały nie zasługują na uwzględnienie, albowiem „trudność w orjentowaniu się przy ustalaniu cen wytycznych” nie może być dostateczną podstawą do uchylania się Pow. Komisji od wyznaczania cen taryfowych. Aczkolwiek Komisja Wojewódzka zdaje sobie dokładnie sprawę z wielkich trudności prac Komisji Powiatowej, niemniej jednak z całą stanowczością wzywa Powiatową Komisję do badania cen i zysków w Kutnie do rozwinięcia sprężystej i jaknajszerszej działalności, zakreślonej Komisji przepisami art. 3 cyt. powyżej Rozporządzenia Rady Ministrów z 14 października r. ub., a to w głębokiem przeświadczeniu, iż jedynie ścisła współpraca czynnika społecznego z Władzami rządowemi będzie w stanie skutecznie przeciwdziałać drożyźnie;

b) uchwała Pow. Komisji w Płońsku o obowiązku posiadania przez osoby przyjeżdżające ze wsi do miasta celem zakupna zboża specjalnych zaświadczeń wójtów gmin na prawo jednorazowego kupna zboża w ograniczonej ilości dla własnego użytku nie może być utrzymaną, albowiem uchwała taka przeciwną jest Ustawie Sejmowej o wprowadzeniu wolnego handlu.

3. W sprawie kalkulacji cen Pow. Komisji na mleko, masło, żywiec i mięso Komisja prosi Przewodniczącego o zasięgnięcie fachowych informacji w T-wie Mleczarskiem i Zw. Rzeźniczym o kalkulacji cen mleka do masła i żywca do mięsa, poczem dopiero Komisja będzie w możności wypowiedzieć opinję swoją o kalkulacjach przedstawionych przez Pow. Komisje do badania cen i zysków.

4. W wolnych wnioskach członkowie Komisji pp. Jakubowski i poseł Orzechowski podnieśli zarzuty na zachowanie się organów policji w sprawie

zwalczania drożyzny i spekulacji. Zdaniem mówców w odnośnej akcji ujawnia się brak zrozumienia ze strony policji ciążących na niej w tym względzie obowiązków, albowiem policja nie wykazuje dostatecznej energji w zwalczaniu handlu pokątnego ze strony zbytecznych pośredników, z drugiej strony nadużywa swego munduru w celu przeprowadzenia dogodnej tranzakcji kupna dla własnych potrzeb, lub w interesie swoich znajomych. Mówcy ilustrują swe wywody szeregiem przykładów. W toku dyskusji nad podniesionemi zarzutami Komisja doszła do wniosku, iż tutaj przyczyną uchybień ze strony policjantów jest bezwarunkowo nieznajomość przez nich właściwego zakrasu działania. Wobec tego Komisja uznaje za wskazane opracowanie instrukcji dla organów policji powiatowej wyjaśniającej zakres działania policji w sprawach dotyczących zwalczania drożyzny i spekulacji i prosi Przewodniczącego o opracowanie takiej instrukcji, w myśl której pp. Starostowie wydaliby odnośne zarządzenia podwładnym sobie organom policji powiatowych.

Na tem posiedzenie zakończono, wyznaczając następne na dzień 10 czerwca r. b.

Przewodniczący:
(—) *Manteuffel.*

Sekretarz:
(—) *J. Emeryk.*

95.

Ogłoszenia o skradzionych blankietach paszportowych.

W komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę skradziono dnia 15 marca r. b. 100 blankietów paszportów zagranicznych wzór № 1: №№ 16751—16775, 16851—16875, 16901—16925, 16976—17000, a w Starostwie Pułtuskiem w czasie od 1 do 18 kwietnia r. b. skradziono 3 blankiety paszportów zagranicznych wzoru № 2 Serja I №№ 029324—029326.

Polecam przeto wydać stosowne zarządzenia celem traktowania powyższych blankietów jako nieważne oraz donieść niezwłocznie w razie przytrzymania osoby posiadającej paszport zagr. wystawiony na jednym z wyżej wymienionych blankietów.

Warszawa, d. 30 marca 1922 r. № AD 4011/2/I.

Za Wojewodę:
Godlewski.

Z początkiem kwietnia r. b. zaginęło z przesyłki pocztowej zawierającej blankiety paszportów zagranicznych nadanej przez tut. Urząd Wojewódzki a skierowanej do Starostwa w Sierpcu — 13 blankietów paszportów zagranicznych wzoru № 1 dla obywateli polskich o 32 stronicach od №№ 332601—332613 włącznie.

Polecam przeto wydanie stosownych zarządzeń celem traktowania powyższych blankietów paszportowych jako nieważne.

Warszawa, d. 13 maja 1922 r. № AD. 2762/5/I.

Za Wojewodę:
Godlewski.

96.

Obwieszczenia o zarejestrowanych stowarzyszeniach.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 10 maja 1922 r. L. AD. 924/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 215 stowarzyszenia pod nazwą: „T-wo opieki nad dziećmi żydowskiemi" w Płocku.

Stowarzyszenie pod nazwą: „Drobińskie T-wo udzielania bezprocentowych pożyczek drobnym kupcom i rzemieślnikom żydom" zarejestrowane przez b. władze rosyjskie, jest zameldowane w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim pod № 211 dnia 20 kwietnia 1922 r. zgodnie z dekretem o stowarzyszeniach z dnia 3.I 1919 r.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 4 maja 1922 r. L. AD. 4084/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 213 stowarzyszenie pod nazwą: „Gospoda Urzędnicza" w Kutnie.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 4 maja 1922 r. L. AD. 3846/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 210 stowarzyszenie pod nazwą: „Okręgowe T-wo Pszczelnicze" pow. Radzymińskiego.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 4 maja 1922 r. L. AD. 2989/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 212 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Muzyczno-Dramatyczne" w Rypinie.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 4 maja 1922 r. L. AD. 4063/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 244 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Straży Ogniowej Ochotniczej" w Raczynach pow. Mławskiego.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 13 maja 1922 r. L. AD. 4289/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 218 stowarzyszenie pod nazwą: „Koło Samokształcenia Młodzieży im. Mickiewicza" w Żbikowie pow. Warszawskiego.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 13 maja 1922 r. L. AD. 2954/2/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 220 stowarzyszenie pod nazwą: „Żydowska Biblioteka Pomiechowska" pow. Warszawskiego.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 13 maja 1922 r. L. AD. 616/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków

№ 216 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Rzemieślnicze” w Łowiczu.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 13 maja 1922 r. L. AD. 1748/3/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 217 stowarzyszenie pod nazwą: „Związek majstrów rzeźników żydów” w Rawie Maz.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 13 maja 1922 r. L. AD. 3172/2/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 221 stowarzyszenie pod nazwą: „Stow. Lokatorów” m. Strzegowa.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 13 maja 192a r. L. AD. 2281/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 219 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo przyjaciół gimnazjum państw. w Mławie im. St. Wyspiańskiego”.

Konkurs.

W powiecie Warszawskim jest do obsadzenia posada pomocnika lekarza powiatowego z poborami VIII (ósmego) stopnia służbowego urzędników państwowych wraz z odnośnemi dodatkami drożyźnianemi ze stałą siedzibą urzędową przy Starostwie w Warszawie.

Podania należy wnosić do Wydziału Prezydjalnego Urzędu Wojewódzkiego do dnia 24 czerwca 1922 r. dołączając do podania:

a) dokładny życiorys,
b) metrykę urodzenia,
c) świadectwa z ukończonych studjów lekarskich,
d) świadectwa z odbytej praktyki lub ze służby poprzedniej,
e) dowód obywatelstwa polskiego,
f) świadectwo zdrowia wydane przez lekarza państwowego.

Posada powyższa zostanie nadaną na razie prowizorycznie.

Wojewoda:
Sołtan w. r.

OGŁOSZENIA.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Czesław Gutry, zamieszkały w Warszawie przy ulicy Marszałkowskiej № 63, ogłasza, że na pokrycie sumy 432 marek z % i kosztami, należnej Benjaminowi Malzakowi w dniu 17 lipca 1922 r. odbędzie się licytacja publiczna w sali licytacyjnej Sądu Okręgowego w Warszawie przy ulicy Miodowej № 15, majątku nieruchomego, należącego do Abrama Bekera i Joska Kuperfitza i składającej się z części nieruchomości ziemskiej „Willa Otwocka № 9 Marcella” położonej w Otwocku, powiatu Warszawskiego przy ulicy kolejowej, obejmującej pustego placu bez budowli około 1416½ sążni kwadr. Nieruchomość powyższa w zastaw nie oddana posiada wspólną księgę wieczystą wraz z nieruchomością „Willa Otwocka № 9 Marcella” znajdująca się w wydziale hipotecznym ziemskim Sądu Okręgowego w Warszawie, obciążona długami hipotecznemi na sumę 10876 marek 24 fen. Licytacja rozpocznie się od snmy 6480 marek. Życzący przystąpić do licytacji winni złożyć kaucję w kwocie 648 marek. Wszystkie dokumenty odnoszące się do tej sprzedaży znajdują się w kancelarji I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Bronisław Bagiński, zamieszkały przy ulicy Poznańskiej № 32 w Warszawie, ogłasza, że w drodze działów na zasadzie tytułu wykonawczego Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 6 kwietnia 1921 r. za № 869 w dniu 17 lipca 1922 roku, od godziny 10 rano, odbędzie się w gmachu Sądu Okręgowego w Warszawie przy ulicy Miodowej № 11, publiczna sprzedaż przez licytację nieruchomości, miejskiej należącej do Choty Brzezińskiej, Siwy Didii, Jankla, Majera Mordki i Morduchaja Sapirsztejnow i Dydii Zylbertala znajdującej się na gruncie dziedzicznym w II Komisarjacie Policji Miejskiej przy ul. plac Krasińskich i Długiej № polic. 22 od ulicy Długiej i hipot. № 547-a, oznaczonej w Warszawie składającej się z placu ogólnej przestrzeni około 1,360 łokci kwadratowych domu murowanego jednopiętrowego mieszkalnego, domu murowanego parterowego mieszkalnego i komórki murowanej. Nieruchomość ta jest skanalizowana posiada wodociągi i częściowe oświetlenie gazowe i elektryczne oraz hipotecznie zastrzeżone prawo wzajemnego korzystania z podwórza kanałów i klozetów nieruchomości № 548 i innych przynależności szczegółowo wskazanych w opisie.

Powyższa nieruchomość nie jest w zastawie, ma urządzoną księgę hipoteczną w wydziale hipotecznym miejskim przy Warszawskim Sądzie Okręgowym, obciążona hipotecznemi długami na ogólną sumę rb. 209.425 i pożyczkę Tow. Kredytowego m. Warszawy w sumie Rub. 6.600 i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie podług wskazanego wyżej opisu z dnia 3 Września 1921 roku.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej mk. 200.000.

Życzący przyjąć udział w licytacji obowiązany złożyć kaucji mk. 20.000.

Warunki licytacyjne i dokumenty odnoszące się sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji wydziału I cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Bronisław Bagiński, zamieszkały przy ulicy Poznańskiej 32 w Warszawie, ogłasza, że w drodze działów, na zasadzie tytułu wykonawczego Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 6 kwietnia 1921 r. za № 869 w dniu 17 lipca 1922 r., od godziny 10 rano, odbędzie się w gmachu Sądu Okręgowego

w Warszawie przy ulicy Miodowej № 11, publiczna sprzedaż przez licytację nieruchomości miejskiej należącej do Choty Brzezińskiej, Simy Didii, Jankla-Mejera Mordki i Morduchaja Sapirsztejnów i Didii Zylbertala znajdującej się na gruncie dziedzicznym w II Komisarjacie Policji Miejskiej, przy ulicy plac Krasińskich № polic. 2, hipot. 548, oznaczonej w Warszawie składającej się z placu ogólnej przestrzeni około 3065 łokci kwadratowych i domu frontowego murowanego dwupiętrowego o 22 oknach na każdem piętrze 10 sklepów i suteryny sklepowej, oraz budynku drewnianego mieszczącego komórkę. Nieruchomość ta jest skanalizowana, posiada wodociągi i częściowe oświetlenie gazowe i elektryczne, oraz hipotecznie zastrzeżone prawo wzajemnego korzystania z podwórza, klozetów i kanałów nieruchomości № 547A i innych przynależności szczegółowo wskazanych w opisie.

Powyższa nieruchomość nie jest w zastawie, ma urządzoną księgę hipoteczną w wydziale hipotecznym miejskim przy Warszawskim Sądzie Okręgowym, obciążona hipotecznymi długami na ogólną sumę Rb. 235.998 i pożyczkę Tow. Kredytowego m. Warszawy na Rb. 35.200 i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie podług wskazanego wyżej opisu z dnia 3 września 1921 r.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej mk. 800,000.

Życzący przyjąć udział w licytacji obowiązany złożyć kaucji mk. 80.000.

Warunki licytacyjne i dokumenty odnoszące się sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji wydziału I cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie Antoni Holtorf, zamieszkały w Warszawie przy ul. Leszno № 25, obwieszcza, że w dniu 12 lipca 1922 r. o godz, 10 rano odbędzie się w Sądzie Okręgowym w Warszawie przy ul. Miodowej № 15 publiczna sprzedaż przez licytację, w drodze działów, działki ziemi, około 110 prętów, majątku ziemskiego, położonego w m. Wołominie, na przedmieściu Wołominek-Sławek, składającego się z domu drewnianego jedno-piętrowego; oficyny drewnianej parterowej i in. przynależności, szczegółowo wskazanych w opisie w dn. 13 września 1919 r. dokonanym, pobudowanych na placu, wydzierżawionym na lat 24 przez Antoniego i Zofię małż. Cencel, a należącym do Stanisława i Adama Królików.

Prawo na dzierżawę opisanej wyżej działki ziemi wraz z budynkami, znajdującymi się na niej, oszacowano do licytacji, stosownie do decyzji Sądu na 7100 mk, od której to sumy rozpocznie się licytacja. Życzący wziąść udział w licytacji obowiązany jest złożyć wadium w sumie 710 mk. na ręce komornika, prowadzącego licytację.

Na zasadzie 1070 art. U. P. C licytacja może się odbyć i niżej oszacowania. Wszelkie dokumenty, tyczące się tej licytacji są do przejrzenia w kancelarji I wydziału Sądu Okręgowego w Warszawie.

OBWIESZCZENIE.

Pp. przedsiębiorców, którym z ubiegłych lat zalegają jakiekolwiek należności za roboty budowlane i instalacyjne wykonane dla b. Zarz. Bud. Kwat. O. G. W. i Rejonów b. Działu Bud. Kwat. D. O. G. Warszawa, uprasza D. O. K. Warszawa o zgłoszenie piśmienne swoich pretensji do **Komisji Likwid., Bud. Kwat. D. O. K. Nr. 1, Galerja Luksemburga pokój Nr. 220** w terminie 2 tygodniowym, zaznaczając, że po tym terminie zgłoszone pretensje uwzględniane nie będą. W ogłoszeniu winny być wskazane suma zalegająca, rodzaj robót, czas wykonania i miejsce.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. № 17700. 26. V. 22.